



# DE ONTMIJNER

Driemaandelijks Tijdschrift van de  
Verbroedering der Belgische Ontmijners



SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. 7537.94

Telefoon : 57.31.64

REDACTIE

EMILE ZOLALAN, 30

SCHAARBEEK

Tel. : 16.00.73



Achttiende Jaargang, n<sup>o</sup> 1

Januari 1964

## De wensen van de voorzitter.



1964

Ter gelegenheid van Nieuwjaar koester ik gemeente hartstochtelijke wensen van rustig geluk, van voorspoed en vooral van uitstekende gezondheid voor al onze ontmijners alsook voor hun familie.

Het verlopen jaar heeft de verwezenlijking van al onze doeleinden niet gezien, maar het is niet noodzakelijk onmiddellijk te slagen om te volharden.

Wees overtuigd dat met de medewerking van mijn vrienden van de Raad van Beheer, aan wie het mij bevalt nogmaals hulde te brengen voor hun onvermoeibaar werk, ten einde het lot der ongelukkigsten onder ons te verbeteren, alles zal te werk gesteld worden om het te verwezenlijken.

De dringende oproep die ik aan allen toegezonden had, om te pogen onze gelederen hun vroegere luister terug te geven, werd begrepen.

Welwillende toegenegenheden zijn spontaan ontsprongen, en ik dank al deze verkleefden, en wens hun van harte geluk.

Hoe talrijker wij zijn, hoe sterker zullen we wezen, en bijgevolg de actie die wij ondernemen voor het welzijn van allen zal des te doeltreffender zijn.

Meer dan ooit reken ik op U allen.

Ten slotte, beste vrienden ontmijners, blijf ik U gans toegenegeen.

De Nationale Voorzitter,  
E. GEORGE.

## Onze allerbeste wensen

### van geluk en voorspoed !

1963 loopt naar zijn einde... Geboren uit een strenge winter, die hopeloos lang duurde, heeft dit jaar tevergeefs de lente gezocht. We kenden slechts enkele schaarse zomerdagen en de herfst meldde zich al vroegtijdig aan.

Een jaar met vele tragedieën : vloedgolven en aardbevingen, dijkbreuken, lucht-, spoor- en mijnrampen, het afsterven van Z.H. Paus Johannes XXIII, de moord op J.-F. Kennedy.

Op Belgische bodem werden tijdens straatbetogingen de oproerigste kreten geslaakt. Onze helden uit de twee oorlogen werden beledigd en de nationale Driekleur werd met de voeten getreden...

Zonder heimwee zeggen we vaarwel aan dit jaar, dat in vele harten een pijnlijke herinnering zal achterlaten. Met vreugde begroeten we het komende jaar.

Weeral bouwen we met het grootste optimisme onze nieuwe verwachtingen op. Moge 1964 voor onze Verbroedering de grote verzameling van de Ontmijners betekenen ! U, beste vrienden, wensen we de verwezenlijking van uw innigste betrachtingen en een jaar van vreugde, gezondheid, en geluk !





## De Verbroedering in rouw.

# Majoor Samijn is niet meer.

De Vader van de Ontmijners stierf op 17 december 1963. Alhoewel men reeds enkele tijd een noodlottige afloop voorzag, komt dit einde ons toch zo plots voor.

Onverwacht werd ik van het overlijden op de hoogte gebracht door zijn zoon, Kommandant Robert SAMIJN.

Niets is minder waar dan te beweren dat men gemakkelijker het verscheiden aanvaardt van een oude mens dan van een jonge.

Integendeel, wie Majoor SAMIJN gekend heeft, wie met hem zolang is omgegaan, zal voorzeker een haast onsterfelijke herinnering aan hem bewaren.

Ik heb Majoor SAMIJN leren kennen in 1923. We bevonden ons toen in het Ruhrgebied. Als jong officier voerde ik het bevel over de overseiningstroepen, terwijl Majoor SAMIJN de leiding had van het vervoer.

Niet alleen gewone contacten kwamen tot stand tussen officieren van verschillende wapens, die naast elkander leefden, maar een diepe vriendschap ontstond tussen een oud-leerling van de Ruiterschool te leper

en een jong officier, die dol was op paardrijden.

Daarna werden we door de noodwendigheden van het militair leven van elkaar gescheiden en slechts in 1944 zagen we elkaar terug op het bureel van onze zo bevreemde Generaal SEVRIN.

De noodzakelijkheid van de ontmiijningswerken en het bestaan van onze Verbroedering deden ons daarna dezelfde weg opgaan en steeds met veel genoegen haalden we herinneringen boven uit de tijd van de Ruhrbezetting.

Het is overbodig te herhalen dat Majoor SAMIJN altijd minzaam, kalm en gematigd was. Hij was steeds zeer logisch, hij bezat een ongeëvenaarde bekwaamheid en had een zeer hoge dunk van zijn beroepsplichten.

Bij een ijskoud weer werd Majoor SAMIJN ten grave gedragen. Talrijke personen woonden de lichting van het stoffelijk overschot bij. Het was een ontroerend schouwspel te zien dat zovele oude vrienden de strenge winter trotseerden om hun genegenheid te betonen aan hun kameraad.

De rouwstoet zette zich in beweging, voorafgegaan door de Nationale vlag van de Verbroedering, geëscorteerd door de vlaggen van de beide Vlaanderen. Ook vlaggen van vaderlandlievende verenigingen uit de streek werden in de stoet gedragen.

Onmiddellijk achter de familie volgde een afvaardiging van de Verbroedering: de Nationale Voorzitter, Kommandant GEORGE, Kolonel LINDEN, de Majoors BONMARIAGE en LHOST, Kommandant MASSET, dhh.

DE RONNE, DE BLAUW, BAENTS, BORIES, DREESEN, DESMET, GUILLAUME, ITTERS, VAN CLEVEN, VAN ASSCHE.

De kerkelijke plechtigheid verliep onder grote volkstoeloop en midden de diepste ingetogenheid.

Op het kerkhof van Sint-Andries, waar de begrafenis plaats had, sprak dhr GOETHALS, voorzitter van de Ridders met Zwaarden, met een onbeschrijflijke ontroering een laatste vaarwel uit aan het adres van zijn oude wapenbroeder.

Daarna hield onze Voorzitter, Kommandant GEORGE, de lijkrede voor onze betreunde Erevoorzitter. Met gebroken stem drukte hij zich als volgt uit :

*Eens te meer wordt de Verbroedering der Ontmijners diep getroffen in hare krachtigste gronden door het afsterven van haar Erevoorzitter, Majoor Samijn.*

*Hogere gezaghebbende stemmen dan de mijne hebben zijn schitterende militaire staat van dienst beschreven, in zijn hoedanigheid van officier der twee wereldoorlogen en als grote weerstander gedurende de oorlog 1940-45.*

*Voor deze bewezen diensten en heldendaden werden hem de hoogste eervolle onderscheidingen toegekend.*

*Wij hebben hem gekend als bevelhebber van het tweede Bataljon van de Ontmijning en ook als zeer bevoegde medewerker van deze andere grote Chef, Generaal Seurin, die ook te vroeg aan onze genegenheid onttrokken werd.*

*Vader Samijn stond bekend als een chef in de volle betekenis van het woord, hij was welwillend doch doordrijvend, altijd bezorgd met het welzijn en de veiligheid der ontmijners onder zijn gezag.*

*Zijn praktisch gezond verstand ging gepaard*

*met een uitzonderlijke en onfeilbare technische bevoegdheid.*

*Zijn adellijk hart had hij spontaan, gans en geheel aan onze Verbroedering geschonken, deze Verbroedering, waarin hij sinds de stichting de functie van Ondervoorzitter waarnam.*

*De nederigsten en de meest misdeelden onder zijn oudere maten, waardeerden hem als hun onbaatzuchtige en hardnekkige verdediger, dit immer met edel gebaar. Plots werd hij door ziekte getroffen, en hij zag zich verplicht zijn werkzaamheden te schorsen ten bate van onze Verbroedering, waarmede hij nochtans in nauwe betrekking bleef. Dan werd hij tot erevoorzitter van onze Verbroedering aangesteld. Onze Majoor is niet meer, doch zijn herinnering zal steeds vast en levendig blijven in onze harten.*

*De Verbroedering der Ontmijners van België biedt haar innige deelneming aan en betuigt haar diepste gevoelens van droefheid aan zijn zoon, de heer Kommandant Samijn, aan zijn schoonzoons, de heren Majoor Desaegher en ingenieur Polet, aan zijn treurende dochters en aan gans de familie.*

*Dierbare Majoor, wij zeggen U vaarwel, doch wij verzekeren U dat uw hoogstaande figuur voor ons altijd een voorbeeld en een symbool zal blijven.*

*Rust in vrede.*

Aan zijn zoon, Kommandant Robert SAMIJN, aan zijn diepbeproefde dochters, aan zijn schoonzoons dhr POLET en Majoor DESAEGHER, alsook aan de ganse familie bieden we de betuiging aan van ons diep medevoelen en van onze innige verkleefdheid.

Mocht ons aandeel in hun rouw hun schrijvend leed enigszins verzachten.

M. B.

## Zeer Geachte Familie, Mevrouwen, Mijne Heren, Makkers, Ridders met Zwaarden,

*Het is mij een droeve plicht als Voorzitter van de Provinciale afdeling West-Vlaanderen van het Nationaal Verbond der Ridders met Zwaarden het stoffelijk overschot van onze zeer geliefde en betreurde Ere-Voorzitter, en gewezen stichtend voorzitter, Majoor Samijn, de laatste eer te bewijzen in uw aller naam.*

*Anderen zullen zijn buitengewone diensten bewezen aan het Vaderland — als strijder en als officier van het Belgisch leger — gedurende de oorlogen van 1914-1918 en 1940-1945 voorleggen.*

*Ik zal mij beperken tot de uitstekende diensten welke hij zowel aan het Nationaal Verbond der Ridders met Zwaarden, als in het bijzonder aan onze Provinciale afdeling heeft bewezen.*

*Op 21 april laatstleden heeft onze Provinciale afdeling in het bijwezen van het hoofdbestuur van het Nationaal Verbond der Ridders met Zwaarden, en in tegenwoordigheid van talrijke personaliteiten, een uitzonderlijk huldebetoon gebracht aan Majoor Samijn, ter gelegenheid van zijn benoeming als Ere-Voorzitter.*

*Wij hadden het groot genoegen hem te mogen begroeten wanneer hij met volle besef deze hulde heeft mogen smaken.*

*Ik kan niet beter doen dan hier de redevoe- ringen van de Nationale Voorzitter en mijzelf in het kort af te lezen :*

*« We hebben een zekere glans willen geven aan deze uitzonderlijke algemene vergadering om een welverdiende hulde te brengen aan onze*

*Stichter-Voorzitter, nu Ere-Voorzitter, Majoor Samijn — die door gezondheidsredenen zich gedwongen zag het voorzitterschap op te geven.*

*» Wij zijn hem veel verschuldigd! Het is onder zijn impuls en zijn vaderlijke leiding dat de Provinciale afdeling West-Vlaanderen zich heeft kunnen ontwikkelen en ons het voordeel doen genieten van het hoge aanzien, dat alle oudstrijders van 1914-1918 hem toedragen.*

*» Zijn dapperheid en nauwgezetheid die hij aan de dag heeft gelegd in het volbrengen van zijn verschillende taken, ten bate van eenieder, in zijn hoedanigheid van Grote Ontmijner, het gezag dat hem hoog aanzien heeft verworven in het ganse veldleger, alsook bij de burgerlijke bevolking voor de uitstekende en gevaarlijke diensten bewezen.*

*» Zelfs lang na de Wapenstilstand van 1945, werden hem talrijke titels van Ereburger bezorgd door verschillende geteisterde steden.*

*» Hij heeft ons, Ridders met Zwaarden, de voordelen van al deze roem laten delen.*

*» Zijn borst bezaaid met welverdiende hoge eretekens, bevat een reeks waarop hij bijzonder trots is, deze betreffende de Nationale Orden met Zwaarden. »*

*Majoor Samijn, zeer geliefde en diepbetreurde Ere-Voorzitter, het is met smart dat uw strijd- makkers U een laatste vaarwel zeggen.*

*Rust in vrede!*

Albert GOETHALS.

# Een oproep van de Voorzitter

## S.O.S., Ontmijners !

Het is bekend dat het comité van een vereniging altijd in alarmtoestand verkeert en paraat moet staan. Bij de gewone leden daarentegen laat de aanwezigheid op de bijeenkomsten en algemene vergaderingen dikwijls veel te wensen over, behalve wanneer hun verzuchtingen en belangen worden besproken.

Dit is menselijk. Op onze dagen moet men zich immers met zoveel verschillende zaken bezighouden. En verder, is de verbroedering met haar beheerraad en haar bestuur in de ogen van velen geen wettelijk ingesteld organisme, dat van ambtswege zijn leden dient te verdedigen? Betalen de leden hun bijdrage niet in ruil voor de welke ze de overeenstemmende diensten en voordelen mogen eisen?

Aldus redeneren velen, maar ze vergissen zich schromelijk! Een verbroedering is een instelling, die door en voor de leden in het leven werd geroepen. Ze heeft tot doel de geldelijke, materiële en morele belangen van haar leden te verdedigen, hun verzuchtingen te steunen. Men vergeet maar al te gemakkelijk dat een dergelijke instelling de vrucht is van een harde, gedurige en lange strijd van moedige werkers, die zich met hart en ziel hebben gewijd aan de verbetering van het lot van hun gelijken.

Wanneer men eens van naderbij deze mannen beschouwt, wier opdracht erin bestaat de rechtvaardigheid te doen heersen in de betrekkingen met de administratie en de parlementairen, vergeet men allicht de bevoegdheid van hun rol, de aard van het werk, dat ze verrichten, het geduld en de toewijding, waarvan ze blijf geven in verband met al de vraagstukken, die ze dienen op te lossen.

Van uit dit oogpunt beschouwd is onze verbroedering een organisme, dat niet alleen een noodzakelijke bijdrage vraagt van ieder, rekening houdend met zijn financiële mogelijkheden, maar dat tevens aanspraak maakt op de algehele medewerking van al zijn leden op materieel en moreel plan.

Dit weze gezegd voor hen, die door hun aanwezigheid op de vergaderingen de morele steun kunnen aanbrengen, die onze verantwoordelijke leiders zo broodnodig hebben om hun ijver aan te wakkeren en het succes van hun te gemakkelijk vergeten inspanningen te kennen.

Beste Vrienden, Ontmijners, we vragen u met aandrang met ons deel te nemen aan de ledenwerving van hen, die eens de gevaarlijke eer genieten tot de onzen te behoren.

Zegt hun dat ze alleen, aan zichzelf overgelaten, niets vermogen. Ze hebben een plicht te vervullen jegens hen, die telkenjare onze rangen komen vervoegen, rangen, die onvermijdelijk worden gedund door hen, die ons voor altijd verlaten.

We vragen U allen deze oproep te beantwoorden en ons uw kostbare medewerking toe te zeggen, opdat we ons tenvolte zouden kunnen wijden aan de belangen van onze schone verbroedering.

Mogen we op U rekenen in het volbrengen van de schone taak, waarvan u, zoals wij, de uitgebreidheid, de grootsheid en de moeilijkheid kunt meten.

Uit ganser harte dank, beste vrienden Ontmijners.

Uw nationale voorzitter,  
GEORGE E.

## NECROLOGIE

We hebben met droefheid het overlijden vernomen van Mevr. Elisa-Maria BOUDIN, echtgenote van dhr. Maurits VAASSCHE. De begrafenis had

plaats te Zillebeke op 15 november 1963. We bieden aan onze vriend Maurits VAASSCHE onze diepe sympathie en ons innig rouwbeklag aan in de zware rouw, die hem treft.

## Plichtigheid aan ons Nationaal Gedenkteken te Stavelot op 15 september 1963.

Op 15 september jl., kwamen zoals ieder jaar uit alle hoeken van het land Vlamingen en Walen te Stavelot samen om de nagedachtenis van onze overleden vrienden te eren.

Even vóór 11 uur werd aan het stadhuis de stoet gevormd, die kerkewaarts toog om de mis ter nagedachtenis van onze Doden bij te wonen.

Godsdienstige plichtigheid, daarna pelgrimstocht naar de gedenktekens van de Doden van Stavelot en naar ons Nationaal Monument. Neerleggen van bloemen. Daarna ontvangst op het stadhuis, aanbidding van de erewijn en noenmaal in het hotel St-Remacle.

Het programma van deze dag kan sommigen misschien ietwat koud toeschijnen. Doch de sympathie, de achting, de vriendschap, en de edele gedachten, die we te Stavelot aantreffen, maken van deze plichtigheid een der schoonste van het jaar, zelfs voor een onverschillige.

### Aankomst.

De vreugde omdat we als ontmiijners terug onder elkaar waren, werd nog vermeerderd door de ontvangst, die de stad Stavelot ons had bereid. We werden begroet op het binnenplein van het stadhuis door al de personaliteiten en de vertegenwoordigers van de verschillende groeperingen. Wij moeten ze vermelden, gezien de sympathie, die ze ons elk jaar betonen, zonder een of andere naam voorop te willen zetten, want allen zijn ze met dezelfde gevoelens tegenover ons bezielde.

Volgende namen vertegenwoordigen gans Stavelot. Oordeel zelf maar !

De hh. Jacob, burgemeester ; senator Godain ; schepenen Ozer ; de raadsleden Goffinet en Lallemand ; gemeentesecretaris Maquet ; Daisomont, voorzitter van het Eenheidsfront der Oudstrijders ; Jeanfiels, politiekommisaris ; prefekt Nanaux ; David, directeur van het College ; Galle, voorzitter van de vereniging voor Vreemdelingenverkeer.

De verenigingen : l'Orphée, l'Emulation, le Coin de Terre, het Kristelijk Syndikaat, de vaderlandse verenigingen (met vaandel), de voetbalclub van

Stavelot en de scouts, die als soldaten paradeerden.

Maar ook waren er echte soldaten, want de korpsoverste van de Ardense Jagers, gekantonneerd te Vielsalm, had een detachement trompetters afgevaardigd. Het gelieve hem hierbij de uitdrukking van onze erkentelijkheid te aanvaarden.

### Godsdienstige Plichtigheid.

De stoet werd gevormd en trok naar de kerk, waar de middenbeuk voor ons was voorbehouden. Zonder onderscheid van geloofsbelijdenis, is een bedehuis niet de geschikte plaats om eens innig te denken aan onze vroegere makers ?

Eens te meer drukte de celebrant in zijn sermoen zijn diepe erkentelijkheid uit jegens hen, die aan het herstel van de stad hebben meegewerkt.

### Pelgrimstocht.

De ontroering, gedurende deze plichtigheid aangevoeld, werd nog dieper, toen men zich naar de gedenktekens begaf. Vooreerst had een hulde plaats aan het gedenkteken der Doden van Stavelot, gevolgd van een bloemenneerlegging en het « Te Velde ».

Daarna had een gelijkaardige plichtigheid plaats aan ons Nationaal Gedenkteken. Ieder van ons kende ten minste één van de namen, die op deze stenen gebeiteld werden. De stille ingetogenheid werd slechts verbroken door trompetgeschal.

### Ontvangst op het stadhuis.

Na deze plichtigheid trok men in groepjes naar het stadhuis, waar zoals ieder jaar, een hartelijke ontvangst was voorzien. We troffen er de heer Burgemeester aan, omringd door de personaliteiten van Stavelot.

We hadden de aanwezigheid van de heer Burgemeester op deze plichtigheid niet verwacht, daar hij door een zware rouw werd getroffen in de persoon van zijn echtgenote, mevrouw Jacob.

En nochtans heeft deze recente rouw hem niet belet het rendez-vous van de Ontmijners bij te wonen. Deze man wilde ons kost wat kost, spijt zijn groot verdriet, zijn achting betonen. Voor zulke man, vrienden, buigen we het hoofd.

Met gebroken stem drukte Burgemeester Jacob zijn wens uit om onder ons te zijn, niettegenstaande de zware slag, die hem trof.

Hij zegde dat hij dikwijls voor ons Gedenkteken bleef staan en dat een klein detail zijn aandacht had getrokken; nl. dat het opschrift op het monument begon met de woorden « Ontmijners ». Aldus vervolgde dhr. Burgemeester, worden de Vlaamse Ontmijners in een Waalse stad geëerd.

In uitgelezen bewoordingen raakte hij het talenvraagstuk aan en verklaarde dat al de namen, die op het gedenkteken waren aangebracht, Belgen vertegenwoordigden, die voor hun Land waren gestorven.

Hij besloot zijn rede met een hernieuwing van zijn dankbaarheid en zijn bewondering voor het volbrachte werk op het grondgebied van Stavelot.

Daarna voerde onze Nationale Voorzitter, Kommandant George, het woord.

Heer Burgemeester,

Ik was verplicht de voorgenomen redevoering enigszins te wijzigen. Verleden jaar, bij het einde van de ontvangst, die zo hartelijk was als deze van vandaag, drukte ik U mijn beste wensen uit voor U en uw onderhorigen. Deze wensen werden, wat U betreft, ongelukkig niet verhoord. Inderdaad vernamen we zo pas de diepe rouw, die U heeft getroffen. In naam van de Verbroedering der Ontmijners van België, betuig ik U mijn gevoelens van warme sympathie en bied U mijn innig rouwbeklag aan, alsook mijn gevoelens van diepe genegenheid.

Heer Burgemeester,

In mijn persoonlijke naam en bijzonder als Voorzitter van de Verbroedering van de Ontmijners, die ik hier met een sterke afvaardiging vertegenwoordig, dank ik U uit ganser harte voor de roerende woorden van lof en de gevoelens van bewondering, die U jegens ons hebt uitgedrukt.

Wees verzekerd dat uw woorden recht naar het hart van de Ontmijners zijn gegaan.

De dag van de Herinnering, die we in uw schone stad Stavelot doorbrengen, is voor ons meer dan een traditie geworden: het is een heilige plicht,

die we gewetensvol volbrengen om de nagedachtenis van onze te talrijk gevallen makkers te eren.

Eens te meer mogen we U en de gemeentelijke overheden gelukwensen voor de zorgen die U besteedt aan het flink onderhouden van ons Nationaal Gedenkteken, dat bij zijn inwijding onder uw hoede werd gesteld. Hartelijk dank uit ganser harte, Heer Burgemeester.

Onder de genodigden begroet ik eerbiedig de aanwezigheid van Juffrouw Sevrin, Meter van de Verbroedering, die ons haar waardevolle medewerking blijft verlenen en op geen enkele plechtigheid ontbreekt.

Ik begroet hier ook onze vriend Fernand De Ronne, erekorporaal van onze Verbroedering, voorzitter van de Frans-Belgische Vriendenkring van de Oudstrijders, alsook dhr. Bodson, lid van de beheerraad der Ardense Jagers, die onze medewerking steeds genegen is geweest.

Ik houd eraan hier ook te wijzen op de aanwezigheid van een sterk aantal Vlaamse vrienden, die zich de lange en vermoeiende reis hebben getroost om in deze op zeker gebied verwarde tijden te tonen dat « Waal » en « Vlaming » slechts een voornaam betekenen. Samen hebben we gewerkt op de mijnenvelden opdat België zou herleven; samen werken we in de Verbroedering voor de verdediging van de belangen onzer minstbedeelden, nl. onze weduwen en wezen. Beste Vlaamse Ontmijners, hartelijk dank.

Insgelijks dank ik al de personaliteiten, die door hun aanwezigheid deze vaderlandse plechtigheid hebben opgeluisterd, o.m. dhr. Heuschen, voorzitter van de Vriendenkring der Officieren van de Hoge Venen; dhr. Gemeentesekretaris, die deze dag op het lokaal plan organiseerde; de hh. Voorzitter en Sekretaris van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer en de h. Voorzitter van het Eenheidsfront der Oudstrijders.

Ik dank ook Eerw. Heer Deken omdat hij deze morgen de mis ter nagedachtenis van onze Doden heeft opgedragen en we zijn zeer gevoelig voor de woorden van verontschuldiging, omdat hijzelf het gelegenheidssermoen niet kon uitspreken.

Ik besluit, Heer Burgemeester, om U nogmaals dank te zeggen voor het warm onthaal, dat ons hier te beurt viel.

Ik hef mijn glas op de gezondheid van uw onderhorigen, hopen dat de genegenheid van uw lieve kinderen U het grote leed zal verzachten en dat we U volgend jaar mogen terugzien om onze traditionele dag van de Herinnering voor te zitten.



Dhr. Burgemeester en onze Nationale Voorzitter werden warm toegejuicht en met de erewijn werd deze plechtigheid besloten.

### Noenmaal.

Een flink noenmaal werd opgediend in het hotel St-Remacle, tijdens hetwelk onder de aanwezigen echte kameraadschap heerste.

Daarna had een bezoek plaats aan de bezienswaardigheden van de stad, onder leiding van een vertegenwoordiger van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer.

### Terugreis.

Niemand werd op deze dag vergeten, want bij de terugreis werd een bloementuil neergelegd aan het gedenkteken van kameraad Stan Ockers, die we met fierheid onder onze Ontmijners hebben geteld.

Er blijft ons nu nog hen te danken, die medegewerkt hebben aan het slagen van deze dag, nl. al degenen die deelnamen aan deze « Dag van de Herinnering ». Ze zijn gekomen uit al de hoeken van België om te bewijzen dat ze niet ver-

geten hadden. Vernoemen we in de eerste plaats onze liefvallige Meter, die aan ons denkt, zoals aan haar Vader.

Onze sympathieke en dynamische Voorzitter, Kommandant George is plichtsgetrouw op al de plechtigheden aanwezig.

We hebben met genoegen te Stavelot de aanwezigheid vastgesteld van de leden van de beheerraad van onze Verbroedering : Majoor BONMARIAGE, altijd goed geluimd ; de hh. PRIGNON, LINOTTE, VAN CLEVEN, DESMET, L'HOOST, DREESEN ; de afgevaardigden van de beide Vlaanderen, Antwerpen, Brabant, die door de Luikenaars steeds goed onthaald worden.

Deze dag van de Herinnering is voorbij en reeds denken we aan volgend jaar.

Laten we nog talrijker opkomen om even ingetogen te verwijlen voor het Gedenkteken, dat het offer van onze gevallen kameraden verzinnebeeldt.

Vergeten we hen niet, beste Vrienden, opdat ons hart niet hun echt graf worde.

De Secretaris van de afdeling Luik,  
L. MUNTEN.

## In 1963 stonden onze Ontmijners nog altijd in de bres !

De activiteit van wat er nog overblijft van onze twee ontmijningsbataljons, verminderde geen ogenblik en men mag zeggen dat in 1963 belangrijke ontmijningswerken werden uitgevoerd ten voordele van het Ministerie van Economische Zaken en van de Nijverheid.

Aldus werden vanaf 27 februari tot 17 mei 1963 door de SEDEE 20.000 m<sup>3</sup> grond omgewoeld te Marchienne-aux-Pont in het vooruitzicht van de bouw van een grote gazometer op de vroegere werf van een groothandelaar in oud ijzer, waarvan de opslagplaats bestond sedert 1920.

Balans van de werken, uitgevoerd ten voordele van de Electriche Centrale van Monceau s/Sambre : ± 21 T. granaten van allerhande aard ; de meeste dateren uit de eerste wereldoorlog. Ze werden ontgraven en weggenomen.

Te Bertem, bij Leuven, werden van 23 tot 30 september, 7 bommen van 250 kg, voortkomende van een geallieerd bombardement, ontdekt en weggebracht.

Te Luik heeft de SEDEE, van 15 oktober tot 26 november, in samenwerking met de duikers-ontmijners van het II<sup>e</sup> Geniekorps, het deel van de Luikse Maas tussen de brug van Fragnée en de brug van Val-Benoit gezuiverd, in het vooruitzicht van een dieper maken van de Maas-bedding. Dank zij de duikers-ontmijners, die voor het grootste deel van het werk instonden, werden 4 bommen bovengehaald op deze belangrijke waterweg : 1 bom van 1.000 kg, 1 bom van 500 kg en 2 bommen van 250 kg.

Te Zaventem, in onze nationale luchthaven, werden, voor de bouw van een zeer grote opslagplaats van de Sabena, 2 Ha. grond onderzocht alvorens Franqui-paaien in de grond te slaan.

Te Sclayn werd een bom van 250 kg bovengehaald. Deze bom werd plots bemerkt door twee vissers.

En dit is nog alles niet. De lijst der tussenkomsten van het SEDEE is nog veel langer. Voor de eerste tien maanden van het jaar 1963 werden ± 140 ton oorlogstuigen blootgelegd op onze nationale bodem en 2.380 maal werd een beroep gedaan het SEDEE.

Aan al deze bedrijvigheden dient nog de vernieling toegevoegd van reglementair gedeklassificeerde ontploffingstuigen, hetzij  $\pm$  123 ton.

Al deze cijfers zijn welsprekend genoeg om het onbetwistbaar openbaar nut van het SEDEE te bevestigen.

De verstokte ontmijner.

### AFDELING BRABANT.

De afdeling Brabant houdt regelmatig haar maandelijks vergaderingen, op de laatste woensdag van de maand, in het lokaal « Aux Armes des Brasseurs », 66, Anspachlaan. Soms worden de leden met hun echtgenoten ontvangen op de tussenverdieping, soms gebeurt de vergadering in de burge-meesterszaal.

Het is niet nodig nog te vermelden dat deze vergaderingen een groot succes kennen en telkens ziet iedereen met spijt het einde van het samen-zijn aankomen.

Zoals verleden jaar zal de afdeling Brabant op zondag 12 januari 1964, te 15 uur 30' in de burge-meesterszaal haar eerste vergadering van het jaar beleggen. Het traditioneel vieruurtje zal te dezer gelegenheid aan de leden aangeboden worden. De afdeling zal op deze vergadering aan onze kinderen nieuwjaarsgeschenken uitdelen, daar het Sint Nikolaasfeest niet meer georganiseerd kan worden.

Een speciaal rondschrijven zal in verband met deze vergadering te gepasten tijde door het comité aan de leden gezonden worden.

Tenslotte zal op dezelfde vergadering een nieuw comité voorgesteld worden, dat er als volgt uit ziet :

Eerevoorzitter : Majoor L'HOST, korpoverste van het SEDEE ;

Voorzitter : Majoor BONMARIAGE ;

Ondervoorzitter : Meester VAN DEN EYNDE ;

Sekretaris : Kommandant GEORGE ;

Adjunkt-sekretaris-schatbewaarder: dhr. L'HOOST;

Kommissassen : de hh. ITTERS, TIELEMANS, HUYBRECHT en DE POORTERE.

### IN ONZE BEHEERRAAD.

De beheerraad komt regelmatig maandelijks bijeen. Buiten de gewone activiteiten, oordeelde men dat de statuten van de Verbroedering dienden gewijzigd te worden alsook de samenstelling van het bureau van de beheerraad. In het vervolg zal het bureau drie ondervoorzitters tellen in plaats van twee : een voor de Brusselse omgeving, een voor het Vlaamse land en een voor Wallonië.

Deze verschillende punten zullen op de volgende algemene vergadering voorgelegd worden.

## Afdeling West-Vlaanderen

### Verslag der algemene vergadering gehouden op zondag 17 november 1963

De afdeling West-Vlaanderen was eens de sterkste van heel het land, ze zag zeventien jaar geleden het levenslicht te Brugge. Majoor Samijn hield ze boven de doopvont. De Verbroedering groeide uit tot een machtig iets, en had over heel het land plaatselijke afdelingen, die bloeiden en groeiden. Maar, met de trotse en fiere afdeling West-Vlaanderen verging het als met het frisse blad, het viel van omhoog naar omlaag, niemand vernam er nog iets van : de afdeling was dood, begraven en vergeten.

November 1963, zou geen maand worden zoals alle andere. De koppen werden samengestoken, het was een moeilijke start. Met verenigde krachten konden de durvers juichen. Ze hadden de slag thuisgehaald. De afdeling had nieuw bloed in de

aderen, en op zondag 17 november 1963 zou het eerste startschot opnieuw gegeven worden, ter gelegenheid van de eerste grote algemene provinciale vergadering. Adjudant Raymond BORIES, « the right man, on the right place » had alles tot in de puntjes geregeld.

Op zondag 17 november 1963 zat de schenkzaal van het Strijdershuis te Brugge, 's namiddags vol met oudstrijders en ontmijners. Klokslag drie uur werd de vergadering, waaraan ongeveer 45 aanwezigen deelnamen, door Adjudant BORIES d.d. voorzitter, voor geopend verklaard.

Na een oprecht dankwoord gericht te hebben tot alle aanwezigen, herinnerde hij aan die goeie oude tijd, aan « de met recht genaamde pionier der ontmijners Majoor SAMIJN », aan het vele goed dat Majoor SAMIJN voor ons heeft gedaan en verwezenlijkt.

Treurig was het echter uit z'n mond te vernemen, dat Majoor SAMIJN lijdende is, en zich nooit meer in ons midden zal kunnen bevinden, waardoor hij dan ook de taak van voorzitter niet meer op zich zal nemen. Kommandant SAMIJN, z'n zoon, heeft om persoonlijke redenen verzaakt aan het voorzitterschap, waardoor deze plaats dan ook in het bestuur als vacant diende te worden gesteld.

Hierna bracht Adjudant BORIES, een warme ovatie aan Adj. VAN CLEVEN, lid van het hoofdbestuur en Voorzitter der afdeling Oost-Vlaanderen, die zo vriendelijk was geweest zich heel speciaal te verplaatsen om deel te nemen aan die vergadering, midden de allerbesten der onzen.

Hierop vroeg de d.d. voorzitter dan ook één minuut stilte voor alle overleden makkers en ter herinnering aan Generaal Sevrin, onze diepbetreunde voorzitter.

Adjudant VLN CLEVEN, die hierop een dankwoord uitsprak, kon z'n tranen niet bedwingen, wanneer hij sprak over onze goeie oude Majoor SAMIJN. Alle aanwezigen voelden op dit ogenblik dat VERBROEDERING geen ijdel woord is Wij zijn en blijven één band — hetzij officieren onderofficieren, soldaten of werklieden. Wij blijven die band smeden tot ter dood, zowel met de levenden als met deze die ons zijn ontvallen.

Apotheker MEERSSEMAN Roger, zette hierop alle aanwezigen aan leden aan te werven, ereleden te maken. Hij stelde eveneens het voorlopig bestuur voor, op z'n hem eigen sappige wijze. Over gans de provincie werden plaatselijke tegenwoordigers voorgesteld.

Adjudant DELEYE Jeroom stelde hierop voor het bestuur te aanvaarden op algemeen handgeklap, wat dat ook onder groot gejuich gebeurde.



eder was tevreden, de afdeling was weer paraat en men voelde, er stak wind in de zeilen.

Het verkozen en voorgesteld bestuur ziet er dan dan ook uit als volgt :

Voorzitter : Adj. BORIES Raymond ;  
Ondervoorzitter : Adj. DANNEELS E.  
Secretaris-Schatbewaarder : DENYS Roger ;

Raadsleden :

Afgevaardigde Westkust : MEERSSEMAN R. ;  
Oostkust : DE BRUYNE F. ;  
Kortrijk : HOORENS L. ;  
West-Rozebeke : VAN REYBROECK G.  
Vaandrig : DE GRANDE ;  
Hulpvaandrig : VINCK.

Hierop werd Majoor DE SAEGER Roger door het bestuur tot Erevoorzitter aangesteld. In een zeer korte rede dankte Majoor DE SAEGER het bestuur voor het vertrouwen in hem gesteld om de taak van z'n schoonvader, Majoor SAMIJN, verder uit te oefenen. Hij beloofde het beste van zich zelf te zullen geven tot heil van de afdeling.

Hierna kregen alle aanwezigen uit de handen van de voorzitter een prachtexemplaar der brochure « Onze Ontmijners ». Diploma's en kentekens werden uitgereikt. Ten slotte spelde Majoor DESAEGHER een Herinneringsmedaille op de borst van één onzer ontmijners.

Een stemming voor de plaatsaanduiding der volgende vergadering bracht voor 1964 Roeselare, en voor 1965 Kuurne uit de bus. Voor 1966, het twintigjarig bestaan der verbroedering, loopt het

nieuw bestuur reeds met grootse plannen in het hoofd. Moge Roeselare de vergadering der HONDERD aanwezigen worden. Iedereen kwam in volle forme, ieder had iets te zeggen. Het bestuur had de handen vol, en meesterlijk leidde adjudant BORIES, de nieuwbakken voorzitter, de vergadering, terdege bijgestaan door een onder volle stoom gezette Adjudant VAN CLEVEN. Makker MEERSSEMAN had loten te kort, hij wist met al de prijzen, drank, suiker en kandij geen weg. Ieder had prijs, buiten enkele pechvogels die vergeten hadden hun loten in te zien. De Erevoorzitter sloeg alle records en zo maar vier grote prijzen.

Adj. BORIES draaide aan de lotentrommel en een onschuldig handje van een onbekend meisje haalde de winnende loten boven. Adjudant VAN CLEVEN ontpopte zich als een ware goeie ouwe Sint Niklaas en gaf z'n enig gewonnen prijs weg aan het overgelukkig kind. Spijtig voor Mevr. VAN CLEVEN, maar volgende keer is ze van de partij, en dan gaat zeker de prijs mee naar onze zusterstede Gent.

Het Breughelfeest begon... men hoorde de ont-mijners niet meer. Ze laafden hun droge kelen aan 't goeie gerstennat — hun kinnen blonken van 't bier en 't vet der dikke schellen boerenhesp. De tarweboterhammen slonken als sneeuw voor de zon in de hongerige magen. En makker MEERSSEMAN ontpopte zich als een echte Oberkellner.

Adj. VAN CLEVEN was de eerste om de vergadering te verlaten. Een warme handdruk aan ieder

van ons, geen vaarwel, maar zeker een tot weerziens, volgend jaar te Roeselare. Eens alles op, was de vergadering ook afgelopen. Ze duurde drie volle uren, maar alles was in een rook voorbij. Tot volgend jaar, bey, bey, te Roeselare. Allen op post, want die nu ontbrak had ongelijk.

Brugge, 17-11-1963.

R.A. DENYS.

#### AFDELING LUIK.

Tijdens de vergadering van 23 november 1963 heeft de afdeling Luik het ontslag aanvaard van schatbewaarder NELIS, die wenste uit zijn functie ontheven te worden, omdat hij wegens verschillende redenen niet meer in staat is deze te vervullen.

Het comité van de afdeling Luik is nu als volgt samengesteld :

Eerevoorzitter : Kommandant DOHET ;  
 Voorzitter : Dr. PRIGNON ;  
 Ondervoorzitter : LINOTTE O. ;  
 Sekretaris : MUNTEN L. ;  
 Schatbewaarder : TADINO A. ;  
 Kommissaris : TAHIR ;  
 Vaandrig : CLEMENT.

